

Det ærede Medlem fra Nørre Sundby omtalte § 18, som foreskriver, at en Mand, der er under vedvarende Fattigforsørgelse her i Landet, ikke maa indgaa Ægteskab, naar Fattigbestyrelsen paa hans Forsørgelsessted gør Indsigelse derimod. Det ærede Medlem udtalte, at det burde ogsaa foreskrives for en Kvinde, paa det Punkt burde der være Lighed. Jeg indrømmer, at der bør være Lighed paa det Punkt, men jeg vil være mere tilbøjelig til at opnaa Ligheden derved, at man helt stryger § 18. Jeg tror ikke, Bestemmelsen om, at Fattigbestyrelsen paa Forsørgelsesstedet skal gøre Indsigelse imod, at Ægteskabet indgaaes, vil faa nogen praktisk Betydning. I mange Tilfælde vil Fattigbestyrelsen ikke vide noget om det paatænkte Ægteskab, nemlig naar den paagældende ikke er i sin Forsørgelseskommune, og i andre Tilfælde vil den sige, at det er ikke værd at nedlægge Indsigelse imod det; ofte vil jo Ægteskabets Indgaaelse gøre Ende paa et forargeligt Forhold, saaledes at man maa sige, det er bedre, at de gifter sig. Og naar man i høj Grad har svækket den bestaaende Lovregel paa dette Omraade, kan det være, man gjorde rettere i helt at opgave Bestemmelsen og lade Ægteskabet frit blive indgaaet, uafhængigt af Fattigbestyrelsen, selv om vedkommende faar Fattigforsørgelse.

Hvad Formen for Ægteskabets Indgaaelse angaar, maa jeg bestemt holde paa borgerligt Ægteskab. Jeg maa være forbavset over, at dette møder Modstand fra Venstres Side. Kommissionen har indsat Regler om, at Formen for Ægteskabets Stiftelse skal være fakultativ, saaledes at man frit kunde vælge mellem at indgaa Ægteskab for borgerlige Myndigheder eller for kirkelige. Men for det første maa jeg anse det for rigtigst, at et borgerligt Forhold, som Ægteskabet jo er, indgaaes for de borgerlige Myndigheder, og dernæst maatte jeg med mit Kendskab til, hvad der er foregaaet her i Rigsdagen, ogsaa i de senere Aar, absolut anse det for aldeles nødvendigt for mig at foreslaa almindelig borgerlig Ægteforening, fordi jeg maatte gaa ud fra, at Folketinget ikke vilde gaa med til nogen anden Stiftelsesform for Ægteskabet. Jeg skal ikke vende tilbage til gamle Dage, og jeg skal ikke fremføre de Citater, som det ærede Medlem fra Nørre-Sundby (Kirk) bebudede nok vilde komme, skønt jeg kan fremføre Citater lige fra selve Grundtvig til den nuværende Folketingsmand for Ringkøbingkredsen (J. C. Christensen), som alle udtaler sig for borgerligt Ægteskab; men jeg skal blot pege paa, at den 30. April 1903 — jeg tror ikke, jeg tager

Fejl af Datoen — vedtog det høje Landsting et Lovforslag om fakultativ Ægteskabsindgaaelse, og dette Lovforslag blev oversendt til Folketinget. Hvis Folketinget havde villet tage det — det laa paa Folketingets Bord — havde det blot behøvet at sige: ja, og saa var det blevet Lov i Foraaret 1903. Men Folketinget vilde ikke tage det, Folketingets Standpunkt var: Vi vil ikke gaa med til fakultativt Ægteskabsstiftelse, vi vil have rent borgerlig Ægteskabsstiftelse. Det var ikke noget, der blev sagt i al Almindelighed, men det blev sagt offentligt. Landstingets Tilbud var heller ikke fremsat i al Almindelighed, men som et fuldt format Lovforslag, som var vedtaget af Landstinget og oversendt til Folketinget, som blot behøvede at vedtage det ved en eneste Behandling, for at det skulde blive Lov. Men da fastslog Folketinget, at det vilde det ikke.

Det vilde da have været noget urimeligt, om jeg nu var kommet til Folketinget og havde foreslaaet, at Folketinget skulde tage det, som det i 1903 absolut ikke vilde acceptere. Det har jeg hverken villet eller kunnet gøre, og jeg vægrer mig ogsaa nu ved at tro, at Venstre, som var det absolut førende Parti i dette Ting i 1903, da Landstingets Forslag blev refuseret, nu skulde indtage et helt andet Standpunkt. Jeg haaber derfor vedblivende, at den bedste Ordning af Ægteskabsindgaaelse, den almindelig borgerlige Ægteskabsstiftelse, skal blive genremført.

Til det ærede 7de Medlem for Hovedstaden (Mathilde Hauschultz) skal jeg sige, at jeg har ikke noget imod, at der bliver indsat en Bestemmelse i Kapitellet om Bosondring om, at forladt Hustru ligesom ogsaa forladt Mand kan kræve Bosondring. Samme ærede Medlem spurgte mig, hvorfor der var indført en Begrænsning af Kongebreve. Jeg skal dertil svare, at det er ganske simpelt gjort af den Grund, at man ønsker, at Lysning skal finde Sted, thi Ægteskabets Indgaaelse skal jo være en fuldt offentlig Akt, og det skal være bekendtgjort i Forvejen, at Ægteskabet bliver indgaaet; Kongebreve bør ikke bruges i for vidt et Omfang, der bør ikke kunne indgaaes hemmelige Ægteskaber. Derfor er det rigtigst, at man holder paa Lysning.

Det ærede 7de Medlem for Hovedstaden omtalte i Gaar det Kapitel, som jeg maa betragte som det vigtigste i Lovforslaget, det, som giver Regler om Forældremyndigheden, nemlig Kapitel VI, paa en Maade, hvorved det ærede Medlem i